

Мал. Олексія КОХАНА.

• ГУМОРЕСКА

Земляки

ВІН переступив поріг мого кабінету. Зіщурився:
 – Здоров! Не впізнаєш?
 – Чого. Впізнаю. Петро. Здоров! Сідай.
 – Оце приїхав... А ти зажирів... Я поглянув знизу доверху на Петра. На його надутій живіт, обвисле підборіддя. Тоді повів рукою по своїх ребрах. Сказав:
 – Жартуй, жартуй.
 – Які тут жарти. Ти у столиці. Маєш окремих кабінет. А твій колишній однокласник Петро Зубець – на низах.
 – Скрізь потрібні вмілі руки. Кожна роботи почесна, якщо вона чесна.
 – А чому ж ти не залишився в селі?
 – Як чому? Закінчив школу. Університет. Диплом з відзнакою. Тож запросили сюди, тут і працюю.
 – Заливай, заливай. Десь мав добрячу руку. Ось чому я не добився до Києва? Чого я не маю окремого кабінету? А ти що, розумніший за мене? Що, ти маєш ліпшу голову? Так же алгебру списував, як і я... А тепер ось зажирів... Забув своїх... Мені стало ніяково. Я сказав:
 – Хто ж винен, що ти кинув дев'ятий клас і почав парубкувати.
 – Я закінчив десятирічку вечірню, – поправив Петро.
 – У нас кожен може добитися чого бажає, – продовжував я.
 – От я за тим до тебе й прийшов, – зрадів Петро. – Я бажаю працювати в Києві.
 – Але ж...

– Що "але ж"? Ти можеш, а я не можу? Якщо ти добрий земляк, якщо ти не зажирів... То допоможеш... Я потер долонею лоба.
 – Ким ти можеш працювати?
 – Може попервах невеличким начальником... Десь на складі чи на базі. А можу й більшим начальником... Як ото ти. Розумієш, я не раз сиджу отак ввечері вдома і думаю: "Чому, Петре, твій товариш свого добився, а ти не можеш?" І жінка так каже. Разом, каже, яблука красти ходили, а тепер він – у столиці, а ти – у Саливонівці. Що, ти дурніший за нього?..
 Мені стало незручно. Я відчув, що червонію. Подумав. Це ж поїде у село, буде всім торочити, що я настільки зажирів, що вже не хочу земляком допомагати.
 – Ти десь зупинився? – спитав я делікатно.
 – Отут і зупинився. Бачиш, валізка, плащ.
 – То ночувати, мабуть, підемо до мене?
 – Куди скажеш, туди й підемо. За вечерею Петро спитав:
 – А пам'ятаєш Грицька Кулябку?
 – Пам'ятаю, чого ж.
 – Він уже не в селі. Вже тут, у Києві. Василь Монаховський, отой, що сидів з ним за однією партою, забрав його. Прописав у себе як брата.
 Через тиждень я прописав у себе

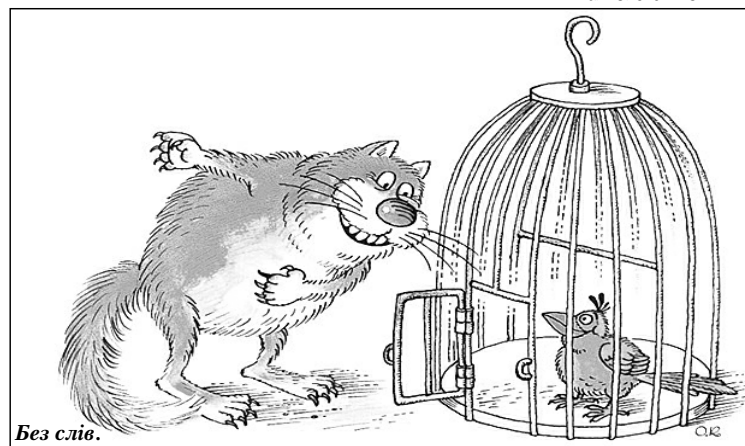
Словник-жартівник (студентський)

АСКЕТ – професор, який обідає у студентській їдальні.
КУРСОВА РОБОТА – робота, що виконується протягом року, а пишеться за одну ніч.
ЧУДО – вихід викладачів з аудиторії під час екзамену.
Віктор СКОМОРОВСЬКИЙ.
Івано-Франківська обл.

Петра. Теж як брата. Знайшов йому роботу.
 Незабаром до Петра приїхала жінка.

– Слухай, – сказав Петро. – Треба прописати Катерину. Не будемо ж ми жити, як на різних полюсах.
 Я подумав: пропишу жінку, може, вибереться Петро. Знайде квартиру, забере туди Катерину. Не розлучатися ж їм.
 Петро з жінкою зайняли одну кімнату нашої двокімнатної квартири. Через якийсь час привезли двох своїх вітрогонів.
 Пару місяців ми з дружиною та дитям тулилися в одній кімнаті.
 Я делікатно натякнув Петрові: може б, він підшукав собі квартиру. Він відповів прямо, що кращого місця, ніж у мене, він не знайде ніде.
 Тоді моя дружина не витримала – забрала дитя і подалася до своїх батьків.
 Петро уже наступного дня поїхав у рідне село. Повернувся з новими клунками і своїми батьками.
 – Сам бачиш, – пояснив мені. – Ми з Катериною – на роботі, а дітей треба ж комусь доглянути. То, може, старі у твоїй кімнаті трохи поживуть. Ти все одно сам...
 Я вирішив поїхати у рідне село. Стою на вокзалі. Раптом над вухом:
 – Привіт, земляче! Чого витріщився? Не впізнаєш? Однокласника Михайла? Зажирів? А ось щойно з поїзда. До тебе зібрався. Петра, кажуть, ти вже пристроїв... Може, й мене?..

Євген ДУДАР.
м. Київ.

Без слів.

Реклама. Оголошення

"Тільки в нашому магазині водянні змішувачі й крани від кращих швейцарських слюсарів!"
 "Завітайте до секс-шопу! Надійшли у продаж нові набори для самотніх мазохистів – бумеранги і граблі!"
 "Супермаркет "Шалава" пропонує великий вибір будматеріалів: трикскартон (XXX-картон); сипучі й липучі матеріали; клей "Зігнуті цвяхи"; паркани піплоізоляційні – сітка-іжица, сітка-лівшица, сітка-валица; ботокс будівельний (для косметичного ремонту)".
 "Продам хамелеона! Оригінальна рептилія під колір шпалер на стінах вашої квартири!"
 "Енергійний чоловік (69-175-70) хоче познайомитися з гарною 50-річною молодницею з метою створення сім'ї. Коротко про себе: старий кінь борзони не зіпсує".

Народні усмішки

– Алло, здрастуйте! Це Микола!
 – Здрастуйте, Микола! Це алло.
 ***
 Відсидів мужик п'ять років у в'язниці, вийшов на волю і працював таксистом. Якось йому довелося підвозити пасажирів, котрі виявилися колишніми однокамерниками. Ті теж впізнали брата й кажуть:
 – Що це ти, Вован, таксуєш, шоферюгою став? Приходь до нас, ми тепер бізнесмени й політики, для тебе тепле місце знайдемо...
 – Та ви що, друзбани! Нащо мені тепле місце?! Я ось їду собі з вітерцем, через губу плюю. Через кожні сто метрів мені руками махають і запитують: "Шеф, ти вільний?" Я відповідаю: "Аяке! Вільний!" І далі мчу з вітерцем...
 ***
 – Дівчино, можна вас провести додому?
 – Можна. Заодно й одружитися!

Мал. Ігоря КІЙКА.

• ІЗ ПІДСЛУХАНОГО ЖИТТЯ – ЯК ПІСНЯ!

НЕЗАМІЖНЯ жінка зустріла колишню однокласницю, а нині багатодітну матір:
 – Ну, як життя, подруго?
 – Ой, не питай! У мене щодня – ла-ла-ла і ла-ла-ла! Вста-ла, розбудила-ла, приготува-ла, погодува-ла, прове-ла, поми-ла, попра-ла, попрашува-ла, прибра-ла, знову приготува-ла, зустрі-ла, знову погодува-ла, уроки перевіри-ла, постели-ла, в ліжку укла-ла... Коротше, не життя, а пісня!

Катерина ШРАМКО.
м. Горішні Плавні.

• БАЙКА В ПРОЗІ Велика сила

ЛИСИЦЯ палко запевняла звіряче зібрання, що на власні вуха чула, як капосний Заєць підривав авторитет самого Ведмеда – називав його клишоногим, натякав на дармовий мед...
 – А подати сюди Зайця! – ревував із-за пенька президії Вовк.
 Окрім нього, там, звичайно, сиділи і Ведмідь з Лисицею. Представники ж інших лісових різновидів нишкли на галлявіні.
 – Та я... – затремтів перед Вед-

медем бідолашний Заєць, – я і в думці такого не мав. Я завсігди поважав вашу світлість...
 – Чого до мене апелюєш? – визвірився Ведмідь. – Галлявіну переконую, вона виноситиме присуд.
 Та вухатий недарма вважався в лісі невинним простаком, він врізав без зайвої дипломатії:
 – Воно-то так, ваша світлість, галлявіна – велика сила, та вона тільки слухає, а вирішує пень.
Іван ВЛАСЕНКО.
Сумська обл.

– Давай обмиємо ялинку: сьогодні шість років, відколи я її купив...

Мал. Петра КОЗИЧА.

Знай наших!

Дипломами виставки "Хімія-2019" відзначені: вершкове масло "Селянське", молоко "Корівонька" і пиво "Органічне".

Прикмета часу

На зміну дамам з вогником прийшли дами з димком.

Запитаннячка

Як тренувати пам'ять, щоб навчитися забувати? А голий ентузіазм – це еротика чи секс?

А Ф О Р И З М И

- Маячня? Але ж нова!
- О, якби який-небудь бог просто сказав: "Вірте мені!", а не: "Вірте в мене!"
- Бійтеся тих ботаніків, котрі стверджують, що дерево пізнання породжує коріння зла.
- Я – за відновлення приватної власності на духовне життя.
- А може, чудовий печерний живопис печерний лише тому, що колись змушений був піти у підпілля?
- Не будь снобом. Не бреші, коли за правду платять більше.
- Уві сні я побачив дійсність. З яким полегшенням я прокинувся!
- Багатьом людям до глибини думки потрібно дуже високо підійматися.
- Негоже показувати пальцем, навіть на себе, як на Месію.
- Не можна смішити беззубих тиранів.

- Можна опинитися на дні, але так і не досягнути глибини.
- Чи обов'язково мистецтво має бути зрозумілим? Так, але лише для тих, кому воно адресоване.
- Деяким людям здається, що вони походять від мавп, які сиділи на дереві пізнання добра й зла.
- Коли ми повністю заселимо пустелі, то там щезнуть оазиси.
- Дехто нагадує собою вошу на лисині. Там усе блищить, але ж воша залишається вошею.
- А між іншим, віця із золотим руном не була багатою.
- Потрібно мати багато терпіння, щоб навчитися бути терплячим.
- Не знаючи іноземних мов, ви ніколи не зрозумієте мовчання іноземця.

Станіслав Єжи ЛЕЦ.

• КУПЛЕТОВАНІ ОДКРОВЕННЯ

Слідчий

Не платіть зарплат мені – Проживу за відпускні! Бо научений уміти, Кого треба відпустити... І живеш на відпусканні, Як вареник у сметані.

Психіатр

В мене справи йдуть угору, Головне – ловить момент, Бо у владних коридорах Кожен другий – мій клієнт!

Депутат

Скуштувать життя п'янке Та грошей нахапати... Ось насправді, що таке "Депутатські запити".
Микола БІЛОКОПИТОВ.
Запорізька обл.

Караоке

Поталанило шефу Нашому нівроку: Переможець він у конкурсі "КРАЩИЙ ЗЛОДІЙ РОКУ!"

• І СМІХ І ГРІХ

Весела молода

На веселі молода Скаче та співає. Баба каже: – От біда! Звичайно не знає. Та і звідки буде знати? Звісно, ще дитина. Та ж вона не танцювать – Плакати повинна. Це почувши, молода Бабі так відповіла: – Плакати – то уже старе! (Та ще дужче скаче). Знайте: хто мене бере, Той нехай і плаче.
Василь ШАРОЙКО.
Дніпропетровська обл.

Архів "зорянського" гумору – на сайті www.zorya.poltava.ua

